

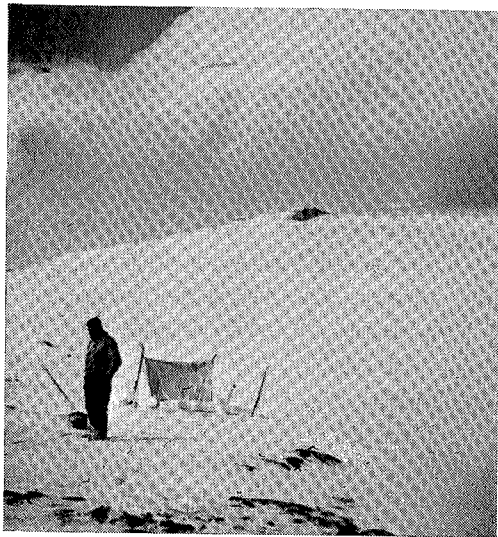
På posetur over Hestpiggræen.

Av ingeniør Brynjulf H. Klíngenberq.

HESTBRÆPIGGENE og fjellet deromkring hører til de få trakter i Jotunheimen som ennå ligger uberørt av turistforeningers vardeveier og opmerkede ruter.

Ensom og majestetisk raker dette fjellparti op med stupbratte heng ned til Tundradalen og Lunderdalen i nord og Høidalen i syd. — Og rundt om ligger Hestbræen selv, likesom beskyttende, slik at ikke hvem som helst skal kunne besudle disse øde, fine villfjell med appelsinskill og sølvpapir.

For en poseløper er dette fjellparti «Gefundenes Fressen» — her kan han rusle rundt uavhengig som han er av folk og husly — og således blev da en plan vi hadde båret på lenge, Trond *Five* og jeg, realisert i påsken iår.

Sola kommer om morgenen. - Foto Trond *Five*.

Palmesøndag efter en gedigen lunsj på Elvesæter drog vi avgårde, fast bestemt på at om vi så skulde bruke hele påskeuken, skulde vi komme op, med ski på bena, og studere dette terrenget på nærmere hold.

Været viste sig fra sin aller beste side, stekende sol og ikke et vindpust.

«Husker du føika ifjor, da vi startet for Jostedals-

Utsikt mot Smørstabbene. Foto: B. H. Klíngenberq.

bræen», sa Trond, mens han tørket svetten av pannen nede i furuskogen, «har du sett make til start på noen posetur?»

Jeg erklærte mig enig, men holdt på, at noe bedre vilde det ha vært om ikke lia hadde vært så ende bratt. I løpet av noen timer hadde vi steget 6—700 m. og var kommet op fra villeste vårbløita nede i Boyerdalen på en fin, svakt skrånende fjellslette — uten skavler.

Enhver skiløper vet hvad det vil si å gå i pent lende med tung bar når føret er fint, det var som om vi hadde overskudd av krefter, og op- og innover bar det i upåklagelig fart. Solen svant, og på kveldskaren fortsatte vi, mens månen likesom gjorde sig istand til å overta belysningen, til vi fant alle tiders leirplass, og slo oss til for natten.

Teltet blev reist, og primussen begynte sin koselige dur, komager blev byttet på bena, og pemikanen og fruktsuppen sendte sin velkjente duft ut i teltet, jo, jo men san, var det noen som kunde ha det bedre enn oss? Rett over dalen hadde vi hele Jotunheimen foran oss, badet i det herligste månelys, Glittertind lengst mot syd, så fulgte Galdhøpiggen, Galdhø og Skarstind som mektige silhouetter mot stjernetimmelen, derpå alle Smørstabbene, med

Storebjørn, Saksa og Store Smørstabbstind som de lettest kjennelige — og så mot vest Fanaråken flankert av Skagastølstindene med «Storen» som en mektig finger pekende mot universets mange kloder.

Det var et syn, så betagende i sin storhet og egenart at vi bare blev stående og se og se.

Vi hadde likesom plass på 1ste benk på balkon og hadde det fineste panorama foran oss som Norge i det hele tatt kan by på. Det var så helt egenartet å kunne se alle disse velkjente fjellpartier samtidig fra denne kanten — —.

Nei, vi måtte i påsån, morgendagen bød på store oppgaver — vi hadde ennu over 600 m. opstigning før vi var oppe — og noen oppgang hadde vi ikke på det rene ennu. Kartet som blev «malt» tidlig en gang i det forrige århundre, hadde vi ingen tro på, det viste sig senere at vår mistillid blev ytterligere bestyrket da vi kom op. Vel har vi ved mange anledninger funnet mange uoverensstemmelser mellom kart og terreng, men maken til dette! — Ja, det måtte da være Jostedalbræen. — Nu, la oss ikke foregripe begivenhetenes gang — vi sovnet blidelig i våre respektive rein-

skinnposer og våknet neste morgen ved 7-tiden i — tettete tåke.

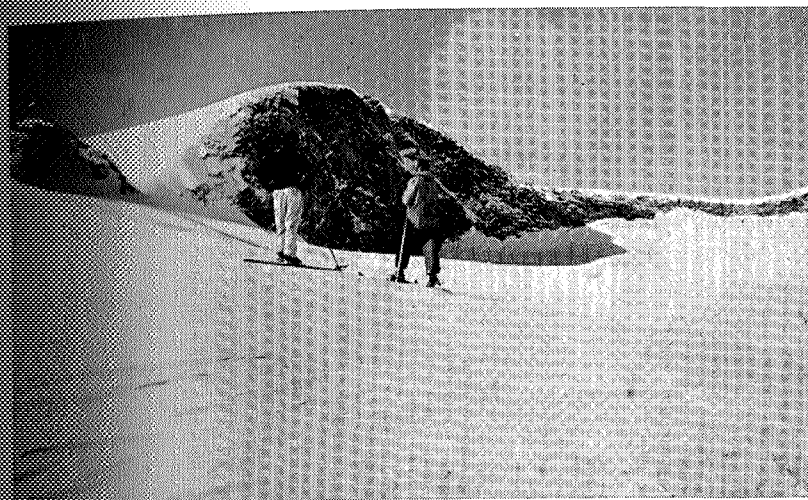
«Fa'n, den elendige føika står tett som en mur utenfor», meddelte jeg som lå nærmest åpningen.

«Vi har da ligget 60 timer før på samme plassen og ventet», sa Trond, «så det er bare å ha tålmodighet, det».

Nå, vi var da ute og rekognoserte, skremte op en masse ryper som satt rundt oss på alle kanter og kurtiserte høilydt, og

Leiren i 1900 m. høide.

Hoppbakken som vi kom op.

så sannelig, her var friske spor efter jerv også, store og skarpt avtegnet på skrå bortefter.

Efterhvert blev det skarpere og mere intens belysning — og plutselig stakk solen igjennem — tåken tørket efter hvert op, og kl. 10½ drog vi videre på vei mot første topp. Vi var nu kommet inn på en bræarm som steg jevnt opover, og langt borte rett imot oss hadde vi svarte fjellveggen som likesom vokste rett op av bræen. Her endte vår bræarm i en botn — og vi var sån halvt forberedt på å snu, for å runde en kolle vi hadde rett op til høire for oss, før om mulig å komme op på baksiden, da vi efter en rask liten orienteringstur — uten sekk, plutselig rundet et veritabelt hjørne av en stor sidemoréne og fant en flott «hoppbakke», som gikk helt op på den ryggen vi måtte over.

Her skulde vi nok komme op — nu hurtig tilbake efter sekkene, og op slet vi oss — helt op — og helt ut. Det røiner på å bære 20 kg. på ryggen i tynn luft når bakken er bratt.

Her oppe fra tok hele Jotunheimen sig om mulig ennu praktfullere ut, og dessuten hadde vi herfra utsikt til den andre kanten. Jostedalbræens veldige rygg hvelvet sig mot horisonten i nordvest,

så fulgte Tundradalskirken, og nordøstover hadde vi Holåtindene og langt, langt borte mot sydøst skimtet vi Rondane i disen.

Efter en velfortjent middagshvil i ly av teltet fortsatte vi så innover dette høideparti med sine merkelige topper og egger.

Kartet, kompasset, terrenget og vi var stadig uvenner, nye overraskelser i ett nu, bratte stup var tegnet som slake helninger — og spesielt en sylhvass egg, som vi lenge trodde vi måtte over, stod i det hele tatt ikke avmerket.

Heldigvis viste det sig at vi skulde på en annen kant, og Trond bemerket lakonisk: «Her lønner det sig pinadø å gå efter nesas». Vi hadde heldigvis fint, siktbart vær hele tiden, men ikke vilde jeg gjerne være den som forsøker å gå «efter kartet» der oppe i føike. Det vil neppe gå bra. — Det begynte å lakke og li med dagen, og solen stod som en rød kule rett bak Hålåtindene. Vi hadde bare igjen å runde stortoppen — og var spent på om vi fant nedgang eller — stup. Det siste var mest sannsynlig, for vi hadde jo ikke stort annet på alle kanter.

Det bar i strålende lende og fint føre utfor til å begynne med, i store slalåmsvinger — og vi likte oss glugg ihjel, men — det er alltid et men — brattere og brattere blev det, og mye stein. —

Av med sekken, og frem på kanten for å se. Rett under oss hadde vi Hestbræen — og dit var det styggelig bratt, men vi fant ut at med skiene på nakken kunde vi fint komme ned. Som sagt, så gjort; vi tråkket trapperin i skaren, og smått om senn kom vi oss nedover. Så mister jeg en stav, skal bøie mig og ta den op, glemmer den tunge sekken — og så blir det rundkast nedover i en jævla fart de siste 60 metrene. Det gikk fint heldigvis — og nedenfra anbefalte jeg Trond å gjøre det samme. Han foretrakk imidlertid å ta det pent, og en stund senere står vi begge vel nede på Hestbræen, og da klokken alt er blit åtte, besluttes øieblikkelig leirslagning.

Bak en liten skavl slæes teltet op, og da en sur vind tar til å blåse, bygges en forsvarlig snemur rundt teltet på vindsiden.

Det blev en kalt natt. — Nå Nørstedalsseter nesten 1000 m. under oss hadde de $\div 12^\circ$ den natten. — Støvlene som blev stoppet ned i påsen da komagene kom på bena, var stivfrosne og harde som ben neste morgen, så de måtte tines over primusen! Men vi sov

allikevel i 7 timer i ett trekk, så vi led ingen nød. — Neste dag satte foika inn for alvor, vi drog oss ned Midtdalen til Nørstedalsseter og fikk da som året før en strålende mottagelse. Siden bar det i makelige dagsmarsjer over Liabræen til Krossbu og videre over Smarstabbæen i pent lende innover i Jotunheimen efter en strålende tur i en av de trakter i Norge som ennå heldigvis ikke er blitt alle manns eie.